

**ЦѢНИ.**

**За абониране на вѣстника:**

За година . . . . . 10 л.  
 " 6 мѣсеца . . . . . 5 л.  
 " въ странство за година 15 л.  
 " старъ брой . . . . . 50 ст.

**За обявленията:**

1) Въ единъ стълбъ:  
 На 4 стр. въ цѣлър. редъ 20 ст.  
 " 1 стр. " " 1 л.  
 " Другитъ стр. " " 50 ст.

2) Въ два стълба:  
 На 4 стр. въ цѣлър. редъ — 50 ст.  
 " 1 " " " " 2 л.

За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявлениа се правятъ важни отстъпки.

**АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРЕДПЛАТА**

Въплатеніето на новъ абонаментъ става вѣснѣго отъ лѣта на мѣсеца.

# ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Основанъ въ 1891 година.

„Всичкиѣ права на свободата сѣ основани на правдата; за туй първата длъжностъ на свободата е да защищава правдата“.

**АДРЕСЪТЪ:**

За писма, статии и рѣкописи:  
 До Редакціята.  
 За пари (въ бонуса и ваписи)  
 До П. Бобчевскій

РЕДАКЦИЈАТА И АДМИНИСТРАЦИЈАТА  
 се помещава въ домъ Бобчевскій,  
 № 335, срещу Централната  
 градска градина.

Редакціята не отговаря за  
 съдържаніето на публикуваните  
 писма и съобщения, които не  
 сѣ отъ специалнитъ и  
 дописници.

Неупотребенитъ рѣкописи  
 се връщатъ, ако се платятъ  
 пощенскитъ разходи.

Неплатени писма не се  
 приематъ.

Единъ брой 20 ст.

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонаментъ има право да си достави загубения брой, но току следъ получаваніето на слѣдующия брой. Ипакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Стопанинъ  
**П. Бобчевскій.**

Редакціята е вѣдла за правило да не изпълнява никакви поръчки, които не сѣ придружени съ стойността.  
 За обявленията се плаща слѣдъ първото публикуване.

## Обявление

Като ликвидираме смѣтките и затваряме единия си магазинъ, който е на „Прѣславска улица“ (срѣщу книжарницата на г. Христа Войниковъ), молимъ всички г-да, които сѣ пазарували въ тоя ни магазинъ, да благоволятъ да прѣчистватъ смѣтките си до 5 й идущий Марта.

Гр. Варна, 15-й Февруарий 1894 г.

Ани Василато и С-іе.

## И ВОЕННА ЕКЗЕКУЦИЯ.

Нашата свободна България, съ Конституция демократическа, има правителство, което въ мирно врѣме приспособява наказанието *военна екзекуция* надъ всички жители отъ една община! Демократическа Конституция и военна екзекуция безъ военно положение! Има ли въ туйсвръзка? Каквото и голѣмо прѣстѣпление да направи една община (не едно лице), нашата Конституция, положена върху демократически основи, не позволява военна екзекуция, освѣнъ при обявено съ Указъ военно положение, т. е. при суспендиране правата за прикосновенността на личността, на жилището, на свободата въ цѣла България или само въ нѣкои нейни мѣста. Военна екзекуция — таквоя наказание нѣма въ нашитъ обикновени закони, и нѣма го въ туй, защото екзекуцията е особенъ родъ наказание за особенъ родъ прѣстѣпления. Помнимъ, едно врѣме въ първитъ години на политическото ни съществуване, бѣше се упражнила военна екзекуция изъ Осман-Пазарско, защото турцитъ сѣ бунтувахъ и разбойничествувашъ съ чети. Но днесъ? — Днесъ селото Садина, Поповска околия, е наказано съ военна екзекуция. Тамъ сѣ настанени войници и офицери, една дружина, за да ги храни селото *единъ мѣсець*!

Защо?

Достовѣрни, официални разяснения на причинитъ, които да оправдаватъ тѣзи правителствена мѣрка, още нѣмаме. Ако сѣ вѣрни разказванията тукъ-тамъ (защото ни едно писмо не сме получавали по туй!), стражари отишли въ селото за да отведатъ нѣколко селени, които били алъ отбѣлзани при нестаналия изборъ въ Попово на 13-й Февруарий, а селенитъ не дали тия си съселени и върнали стражаритъ безъ тѣхъ. Тѣзи си постѣпка селенитъ оправдавали съ туй, че не сѣ били сигурни, да ли не ще бѣждъ изезавани.

Както и да е, ний казахме по-горѣ, че даже цѣлъ бунтъ да направи селото, пакъ правителството не е успѣломошено отъ законитъ ни да налага екзекуция, безъ да има Указъ за обявяването на селото въ военно положение. Разбира се, не ни е думата за закона по прѣсѣдване разбойничествата, защото тукъ нѣмаме работа съ *разбойници*, а — съ селени въ селото си, въ имотитъ си, безъ разбойничества. Че селенитъ нѣмали право да постѣпватъ по тоя начинъ, — ако причината е сѣщата, съ стражаритъ — туй не отказваме и даже ги осѣждаме; но тѣзи тѣхна прѣстѣпка е прѣдвидена въ наказаніе въ чл. 26 отъ Мирвия Нак. Уставъ. Нищо друго не трѣбвало, ами да се е съставилъ актъ въ селото отъ полицията, че едикой, едикой и едикой прѣпятствуватъ, а селскій кметъ не по-

пълнява законното распорѣждане на правителството, и — съ здравье у мировий сѣдия. Такъвъ е законътъ. Ако тѣкъ не само не изпълняватъ, а и противостоятъ или даже бѣждъ стражаритъ — и за туй има редовенъ доста строгъ законъ. Ами това — военна екзекуция? Има ли Указъ за военно положение? Ний не видѣхме до днесъ такова нѣщо. Значи, правителството приспособява и тука за кова за разбойничествата, като поема селенитъ за разбойници! Така и ще излѣзе „вѣтрѣшното убѣждение“ за смисълъта на законитъ, струва ни се.

Ний не знаемъ още какъ ще се оправдава тѣзи военна екзекуция, и за туй сега мѣлваме въ ожидание, като гледаме само факта и си мислимъ за „силното и трайното“ правителство, което искаха „народно-либералитъ“ съ измѣненіето на Конституцията и съ създаването на строги закони, въ които смѣсихъ политиката и разбойничеството подъ едно, перо, за прѣсѣдване . . .

Блазъ на „свободна“ България! Ликува тя и напредва съ патриотическитъ чувства на . . . дяволъ да ги вземе.

## ПОПОВО НА 13-й ФЕВРУАРИЙ.

Въ минлия си брой дадохме малки подробности за изборитъ въ Попово за единъ нар. прѣдставителъ на 13-й Февруарий. Тукъ вземаме исторіята на тѣзи избори отъ Шумеския новъ вѣстникъ „Защита“, който съобщава, че фактитъ по избора сѣ съ най-голѣма вѣрностъ и отъ очевидецъ. Ето какъ е станалъ избора въ Попово:

„Сутренъта на изборния день по-вече отъ 6000 души избиратели сѣ сѣбрали въ двора на училището — изборното мѣсто. Урнитъ, съгласно избирателния законъ, не сѣ били отворени прѣдъ избирателитъ, но готови запечатани сѣ били поставени на маситъ и прѣдсѣдател на бюрото е обявилъ изборътъ за отворенъ и се започнало гласоподаваніето, безъ да се обърща внимание на заваляванията и протеститъ отъ избирателитъ, да се изпълни прѣдписанието на законътъ и се отворитъ урнитъ прѣдъ самитъ избиратели. Повикатъ се най-първо избирателитъ отъ с. Чаиръ, на които правителствениитъ най-много се надѣвали, че ще гласоподаватъ за правителствения кандидатъ. Избирателитъ на това село още не свършили гласоподаването, урната се оказва не въ състояние да побере по-вече бюлетини, тѣй щото, когато сѣ повикали избирателитъ отъ с. с. Водица и Спахларъ, бюрото обявява, че нѣма вече мѣсто въ урната. А до това врѣме не сѣ гласоподавали по-вече отъ 150 избиратели и напълненіето на урната усъмнило избирателитъ, че тя дѣйствително е била прѣдварително пълна съ бюлетини, по която причина и не е била отворена прѣдъ тѣхъ. Прѣди да се почне спущането бюлетини въ другитъ урни, избирателитъ настояватъ да бѣждъ отворени и да се види, да ли сѣ правди. Прѣдсѣдателствующия едната секция, Поповскій градъ — общ. кметъ Продавъ Тотевъ, отговаря, че това не било негова работа, тѣй като прѣдсѣдателъ на бюрото го нѣмало. Избирателитъ се посѣвѣтватъ и съ грѣмогласно урнатъ отвареніето на урнитъ. Въ това врѣме бюрото изчезва и успѣва да отнесе едната урна. Отварятъ, ужъ, прав-

дната урна, а тя се оказва пълна до горѣ съ бюлетини за правителствения кандидатъ. Потрѣсватъ другата правдна урна и ѣз намираатъ скрита въ една отъ статитъ на училището, взематъ ѣз, но въ това врѣме окръжний приставъ Паскалъ Петровъ успѣва да ѣз грабне и се спуска да бѣга, а избирателитъ го настигатъ, взематъ ѣз отъ рѣцѣтъ му, отварятъ ѣз и се оказва тѣй сѣщо пълна съ бюлетини за правит. кандидатъ, между които една бѣха цѣла пълна. Избирателитъ, възмутени отъ тия беззакония, отиватъ скупомъ прѣдъ околийското управление, за да заявятъ на околийския началникъ за всичко това. Избирателитъ сѣ викали: „Защо, г-не началниче, ни викате на изборъ, когато ще се вършатъ такива злоупотрѣбениа и такива подгравки съ нашето избирателно право; ний сме взели на заемъ царвули и сме дошли тукъ да упражнимъ свѣщенното си избирателно право! Когато е така, ний ще си отидемъ по селата, но освободѣте поне арестуванитъ ни другари“. Въ това врѣме събрали въ горния етажъ на околийското управление стражари насочватъ пушкитъ си прѣзъ прозорцитъ къмъ избирателитъ; послѣднитъ си растварятъ грѣдитъ и викатъ: „Избиете ни, братя, ний не сме дошли тукъ да се бѣмъ, но да избираме прѣдставителъ; ний сме дошли съ голи рѣцѣ и намъ ни е дотежалъ вече живота, отрупани съ непосилни данъци и онеправдани отъ тия, които сѣ поставени да пазятъ законитъ. . . Да, братия, избийте ни. . . вий виждате, че на гърбоветъ ни риза не е останало, ва да хранимъ васъ, и защо? — за да ни трепите като псета. . .“ Започва се команда отъ единъ приставъ, и стражаритъ, който пазѣлъ до кѣщата на околийския началникъ, види се, по заповѣдъ на началника си, който билъ скритъ въ кѣщата си, махва съ кампакъ си, дава знакъ на стрѣляне и стражаритъ почватъ да стрѣлятъ въ избирателитъ. Мнозина тежко ранени попадатъ на земята и писъци се дигатъ до Бога. . . Избирателитъ, списани отъ това вѣтрѣсно обръщаніе къмъ тѣхъ, единъ се разбѣгватъ, а други налѣзватъ по край ограната, да се запазятъ отъ куршумитъ на българскитъ жандари. Но това не стига. Жандаритъ излизатъ отъ управленіето и во главѣ околийския началникъ се спущатъ съ стрѣляния да гождѣ беззащитнитъ избиратели. Въ врѣме на тая рѣзня, единъ километръ далечъ отъ градеца се задали избирателитъ отъ селото Паламарци и др. Коннитъ стражари ги съгледватъ и се спущатъ къмъ тѣхъ съ стрѣляния, убиватъ единъ конъ, раняватъ нѣколкома и списанитъ избиратели се разбѣгватъ, гонени отъ жандармитъ и околийския началникъ, и едвамъ успѣватъ да се спасятъ отъ „манлихеровитъ куршуми“, като се скриватъ въ близката горичка „Гюрюкъ“.

„Така сѣ свършили Поповскитъ избори. На изборното „бойно поле“ сѣ попадали нѣколко жертви на диешния режимъ: тежко раненитъ сѣ били отведени въ Разградската болница, а леко раненитъ сѣ били отведени по селата имъ, за да не се изважда прѣдъ свѣта истинското количество на кѣтницитъ български избиратели. Наший кореспондентъ е успѣлъ да види слѣдующитъ ранени избиратели: Иванъ Христовъ отъ с. Казжларъ, 32 годишенъ, раненъ на дѣт мѣста, а именно куршумътъ ударилъ лѣвата рѣка, минжалъ прѣзъ грѣдитъ му и налѣзалъ по край дѣсната рѣка; 2)

Вѣлчо Дуковъ, отъ с. Сарж Насуфъ, 27 годишенъ, раненъ въ дѣния кракъ отъ горѣ колѣното; 3) Тодоръ Милошевъ, отъ с. Аязларъ, 38 годишенъ, раненъ въ лѣвия кракъ и дѣсната рѣка; 4) Недѣлчо Недѣлковъ Акбукюковъ, изъ с. Садина, раненъ въ прѣдната челюсть и испокрѣтени му сѣ жбитъ. Имало е и много хорица смазани съ бой, на единѣтъ отъ които животътъ е въ опасностъ“.

По сѣщия този изборъ въ „Свобода“, защитникътъ на правителството, разправя, че една тѣпа, водена отъ социалистъ, нападнала току тѣй полицията, която състояла отъ само 23 жандарми, чупили врата и проворци, хвърляли камъне и за туй стражаритъ дали 4 куршума въ тѣпата, слѣдъ като стрѣляли по-напрѣдъ въ въздуха.

Прѣдъ насъ истината стои тѣй: избирателитъ разбрали, че въ урнитъ има прѣдварително набѣлзани бюлетини въ голѣмо количество, защото не ги видѣли отворени прѣди гласоподаването. При отварянето на урнитъ, особено оная, въ която още не били пускани гласове по закона, *оказали сѣ незаконно натурени бюлетини*. Този фактъ е най-важниятъ, защото стои очевидно като прѣстѣпление отъ лицата въ бюрото, и оправдава посѣгането върху урнитъ, за да осуети фалшивия изборъ. Друга възможностъ за обнаружаването на прѣстѣплението, нѣма, както и всѣкой добръ разбира. А какво трѣбване да правятъ тия избиратели, слѣдъ като намѣрила пълни урни съ бюлетини? — Да си отидатъ, като съобщитъ на прѣдставителъ на правителството въ това мѣсто, че изборътъ не е могълъ да стане при такива открити машиниции. Избирателитъ въ тоя случай сѣ имали и другъ поводъ, да ходѣтъ въ полицията, именно за да искатъ освобождението на арестуванитъ по избора агитатори. Таквоя право на избирателитъ нѣма нийдѣ писано изъ законитъ, но нѣма писано тѣй сѣщо, че може да се арестуватъ избиратели, агитатори, по избори противъ правителствената листа. Едното естествено води другото, като се има прѣдъ видъ и това, че всѣкой избирателъ, самъ или колективно, има право да се оплаква, да прави бѣлѣжки и да иска свобода на дѣйствиа въ кръга на закона, както и да поставя на лице нарушеніята на избирателния законъ прѣдъ надлѣжнитъ власти.

За насъ, слѣдов., работата е ясна. Ний не допускаме, че нашитъ българии могатъ, ей-тѣй, да трѣгнатъ да буйствува, особено въ оппозиция. Българии сме, на-ли? Ако нѣкой българинъ, опитенъ и знающъ българския общественъ характеръ, повѣрва, че избиратели ще отидатъ, безъ всѣко прѣдизвикване отъ властѣта, да се расправятъ, да бѣждъ и да трепѣтъ полиц. стражари, — тогавъ и ний ще приемемъ, че избирателитъ буйствували, като животни, по животински инстинктъ. Щомъ тѣкъ не може да се побере такова буйство въ мозъка, тогавъ се испрѣчва въпросътъ: защо сѣ истрепаи тѣзи избиратели съ куршуми отъ стражаритъ? *Защо властѣта не е била мирна, не е стояла въ границитъ на службата си*. А туй трѣбва ли да се доказва още и отсега нататѣкъ? Какво е карало полицията да се крие въ горнитъ етажи на помѣщеніето си, вмѣсто да посрѣщне и спокойно да изслуша идящото къмъ неѣ множество отъ избиратели? Какво трѣси окръжний приставъ Паск. Петровъ изъ статитъ на избирателното мѣсто, за да

бъга с урна аз ржѣ отъ тамъ и защо тѣзи урни, още не положена за гласоподаване, е била пълна съ бюлетини за правителств. кандидатъ?

Съдебни работи, които не обещаватъ добро бъдеще за отечеството ни! Но за Държавния ни Глава тѣзи деморализации и куршуми може да сж още „малки работи“, та за туй гледаме, че довършето Му къмъ правителството на г. Стамболова още не е дигнато. А кога може да бждѣтъ „голыми работи“?

## СЕДМИЧНИ БЪЛЪЖКИ

### ВЪТРЕШНИ

— Напълно заслужаваше да посветимъ мѣсто за подробно изложение (въ статия) на допълнителните избори и въ гр. Анхело; но рѣдкото издание на вѣстника ни не позволява туй. За туй задоволяваме се поне да отбѣлжѣмъ тия избори.

Отъ нѣколко врѣме насамъ шефътъ на „народно-либералитѣ“ възложилъ довършето си на прѣданиия ному партизанитѣ гъркъ К. Старицисъ въ Анхело, защото бѣгаритѣ въ това мѣсто не му хващали око. Облѣченъ съ такъво довърше, отъ едната страна, и привързанъ къмъ грѣцкия владика, отъ друга — г. Старицисъ вече не губѣлъ въ никой работа, а въ общественитѣ и политическитѣ той станѣлъ тѣлкователъ на „народно-либералитѣ“ принципи и намѣрениа. Не трѣбва да се съмнѣва читателѣтѣ още и въ туй, че г. Старицисъ, като човѣкъ съ достоинство, биде одобренъ и избранъ както въ градскитѣ, тъй и въ народнитѣ избори. Изборѣтъ му въ градския съвѣтъ е описанъ въ „Гласъ отъ Истокъ“, та не ще расправяме и ний, а изборѣтъ му за народенъ прѣдставителъ на 23-й Януарий т. г. какъ е станѣлъ — ще разбере читателѣтъ, като му расправимъ отъ многого само единичко нѣщо. Это:

Околийскитъ началникъ (Анхиолскитъ), като застанѣлъ прѣдъ входа на избирателната зала, държалъ слѣдната рѣчь на избирателитѣ: „Всѣки отъ васъ знае, защо е дошѣлъ тука, но азъ за ваше добро ще ви кажѣ, какво трѣбва да правите. Прѣди всичко, вий трѣбва да си припомните, че сте чада на едно правителство, което денемъ и нощемъ се грижи за вашето добро, и, за да оправдаете постояннитѣ негови грижи, трѣбва да правите това, което то иска, а именно въ дадения случай да гласувате за г-на К. Старицисъ, когото правителството ни е намѣрило за най-подходяще на званието народенъ прѣдставителъ лице. Вий трѣбва да имате прѣдъ видъ и това, че ако сега не изпълните волята и желанието на правителството, то съ това ще направите и то да ви намрази, че когато ще имате нужда отъ него, да ви прѣпътува. Научавамъ се, че сте искали да гласувате за нѣкой-си Георги Добревъ. Това азъ ви явля казвамъ, че нѣма да допустѣ да направите, защото е противъ волята и желанието на правителството. Ако вий си обичате правителството, трѣбва точно да изпълнявате неговата воля и днесъ да изберете за прѣдставителъ тогоя, когото то ви посочва и за когото до мене сж отпращанъ толковъ телеграми да съдѣйствувамъ за избирането му. Ама вие, като бѣгари, искате, може би, да си изберете и прѣдставителъ бѣгаринъ. И азъ съмъ бѣгаринъ, но повтарямъ ви, че това не е наша работа, и че това го иска волята и желанието на нашия министръ г. Стамболова. Вий не трѣбва да се възмущавате отъ правителствения кандидатъ, г-на Старицисъ, а да искате по волята си да избирате когото щете. Лже се всѣки отъ васъ, който мисли, че у насъ има свободни избори, и азъ прѣдупрѣждавамъ всѣкого, че нѣма да допустѣ до уринѣтъ никого, щомъ се усъмнѣ, че има бюлетинѣ съ името ни не знамъ какъ-си Георги Добревъ. Който не иска да гласува за К. Старицисъ, ако не иска да се арестува, нека си върви!“

Мнозина сж разгонени и раскарвани. Редакцията ни е снабдена съ пълна история и по този изборъ. Когато г. началникѣтъ заповѣдалъ на стражаритѣ да изведѣтъ отъ двора противъния кандидатъ г. Георги Добрева, на 20-ти раскратъ отъ хващането му стражаритѣ сж били принудени да отстъпятъ г. Добрева на едно множество отъ избирателѣ, които сж се впуснѣли и го отгнали. Това показва силата на опозицията тамъ, но разогнали сж, безъ да гласоподаватъ, за да не се принуждаватъ на бой.

За внимание е дързостта на единъ прѣдставителъ на властѣта, да държи още и рѣчь, че арестува, но не допуска опозиционни гласове въ уринѣтъ! И това конституционно ли е? Властѣ, която така постѣва, въ границитѣ на длъжноститѣ си ли е? Кой го е викалъ, по каква причина, и за туй ли се вика властѣта? Ами ако избирателитѣ въ такъво множество бѣжжъ посѣгнали не само да отърватъ отъ властѣта г-на Добрева, а да отърватъ и уринѣтъ отъ надзора на началника, като го поскарятъ съ всичката му сила отъ избирателното мѣсто, гдѣто нѣма никаква работа (безъ да има безредици), за да пазятъ вратата и да държатъ партизанскитѣ въ този си мундиръ и съ такъва дързостъ — какво щеше да бждѣ? Това, по Правото, не може да се нарече бунтъ противъ властѣта, когато тя е беззаконствувала и когато ни съдебната властѣ, ни народното събрание, ни централното правителство, ни Князѣтъ не спиратъ толи бѣсъ отъ беззаконитѣ срѣщу даноплатитѣ избиратели, когато се оплакватъ. На какво се учи тѣй населението? Ако властѣта съ силата си иска да прокара какъ-какъ свои, божествъ, партизани, защо

сж Конституцията, изборитѣ, нарѣчени народни? Да ни прощавате, но това такъво течение у насъ характеризира нѣщо, подобно на анархията. Отваряйте си добръ очитѣ! Това не е царство на Конституцията. Г-да „народно-либералитѣ“, останали жалки единици, верѣдъ възмущението на народа, сж се рѣшили да се крѣпятъ на какъвто и цѣна да бждѣ съ силитѣ на държавата, но, ако това отива още така, страната ще пострада, а не „либералитѣ“, които нѣматъ ни срама, ни Бога.

— В. „Своб. Слово“ съобщава, че правителството е издало телеграфическо окръжно на 29-й Януарий т. г. съ слѣдното съдържание:

„До г. г. началникѣтъ на станциитѣ. — На основание чл. 115 пунктъ II отъ закона за почитѣ и телеграфитѣ, запрѣждамъ Ви строго да приемате депешѣ съ оскорбително изразение, като „тиранинъ“, „дзураторъ“ и прочие, било на адресъ на господарина министра прѣдседателя, било на адресъ на правителството общо или на Н. Ц. Височество. Ония началници, които не се съобразяватъ съ това, ще бждѣтъ глобявани. Но 1815.“

„Своб. Слово“ намѣрва тѣзи правителствена заповѣдъ за нарушение на Конституцията, защото виждало, че подъ този прѣдлогъ ще се ограничава правото за оплакване до Н. Ц. В. Княза, като ще се поврѣща телеграмми, въ които може да се искаватъ прѣстѣпни дѣйствиа на властѣта. „С. Слово“ мотивира това си мнѣние съ туй, че съ думата „и прочие“ въ заповѣдѣта се дава право на началницѣтъ на станциитѣ, по свое разумѣние, произволно да поврѣщатъ всѣка телеграма, въ която тѣ считатъ безапелационно, че е съ „оскорбително изразение“.

Като прочете човѣкъ телеграммата, не може да не вижда убѣдително, че наистина е допустѣно на началницѣтъ право сами да отпѣняватъ оскорбителни изразения въ подаванитѣ телеграфически оплаквания. И поража се въпросъ, умѣтна ли е такъва правителствена заповѣдъ? Прѣди всѣчко, като исхождаме отъ принципа, че телеграфѣтъ е създаденъ за да служи на населението въ държавата, не може да се намѣри никакво основание да се поставя правителството въ исклучително, привилегировано, положение. Както е всѣко частно лице, тъй и е правителството спрямо телеграфа, макаръ да е той държавенъ и подъ властѣта на правителството. Отъ друга страна, и самитѣ телеграфѣтъ си има свой законъ, споредъ който не приема телеграмми, ако противъ добритѣ прави (на пр. цувнитѣ) и противъ законитѣ и държавната безопасность (на пр. бунтовнически и прѣдательски съобщения).

Но нека, най сетнѣ, да се съгласимъ, че правителството прави добръ съ тѣзи си заповѣдъ, като забранява оскорблениа особено за правителството и министра-прѣдседателя. И тъй да е, пакъ тѣзи заповѣдъ може да се приеме само въ крайно ограничена смисѣлъ, т. е. само за оскорбителни думи, защото отъ тѣхъ наистина нѣма никаква нужда въ оплакѣтъ. Но не такъва смисѣлъ му дава правителството, като заповѣда, да не се приематъ телеграмми съ „оскорбително изразение“. Защо да не се приематъ, когато трѣбвало би да се съвѣтѣва, да се изхвърлятъ само оскорбителнитѣ думи? Юридическото тълкование на оскорбителнитѣ думи можеше да се разясни и тѣй, че тѣ състоятъ всѣкого отъ позорни сѣществителни и и прилагателни имена (по граматиката) а не и, на пр., глаголи, които тѣй сѣщо изразяватъ позорни и прѣстѣпни работи, но не сж и тѣ оскорбителни (изражения)! А можѣтъ да бждѣтъ само клѣветнически, които не се запрѣждаватъ, защото, ако се запрѣжѣтъ, всѣко оплакване става тогазъ невъзможно по телеграфа. Опасността и възможното приспособление на заповѣдѣта е, слѣдовъ, ясна: неимѣющитѣ юридически познания телеграфитѣ-приемачи, каквито сж почти всички, твърдѣ извинително че считатъ и съобщението на всѣко прѣстѣпно дѣйствиѣ на властѣта като „оскорбително изразение“ и по тоя начинъ ни едно оплакване отъ възможнитѣ произволи на властѣта не ще може да се направи, било до централното правителство, било до Държавния Глава.

Като вѣрваме, че читателѣтъ разбира добръ тия ни съображения, надѣваме се, че и на едно съ насъ осжда говоримата правителствена заповѣдъ, като ограничителна за правото на оплакване отъ властѣта — право, което исхожда отъ Конституцията.

— Излѣзла е една любопитна „трагикомедия“, наречена „Изборъ“, въ 3 дѣйствиа, изъ Австрѣялъ, и издадена отъ Цаню Николовъ. Скоропечатница на П. Х. Пананотовъ въ Търново. Цѣна 25 стотинки.

— Излѣзълъ е вторий брой на „Моденъ Листъ“, който се издава подъ редакцията на г. П. Балжичевъ въ Севлиево. — Ний бѣхме казали за този „Листъ“ горчива дума къмъ г. Балжичева, но както ний, тѣй и „Балж. Зора“, сме повисили съ туй твърдѣ много. Вторитѣ брой е толкова поправенъ и толкова грижливо редактиранъ, щото ни сѣнка не е останѣла отъ първия брой, освѣнъ само името му! Пипнѣла е и друга достатъчно вѣща рѣчка, която е, вѣроятно, била потърсена и сполучливо намѣрена отъ издателя му. Пълна грамотность и добър езикъ се показватъ въ втория брой и намъ сега прѣдѣлѣтъ да похвалимъ г-на Балжичева и да му пожелаемъ успѣхъ въ този благодаренъ трудъ по кроячеството на мажски дѣржи. Кроячѣтъ-шивачи ще намѣрѣтъ въ Севлиевскитѣ „Моденъ Листъ“ добъръ съвѣтникъ.

— Редакторѣтъ на социалъ-демократическия в „Работникѣтъ“, г-нъ Габровскитъ, е осждѣнъ на двѣ годишни затворъ за статията си „Родило се е царче“. Нашитѣ най-искрени съжаления къмъ събратъ за това толкова тежко наказание. По принципа, наказаниа въ днешния нашъ

образованъ вѣкъ сж назначени за поправление то или съвършенното освобождение на обществото отъ хора развалени морално. За г-на Габровскитъ, или пъкъ и за обществото, какво влияние ще има това голямо наказание?

— Митрополитъ Климентъ е вече осждѣнъ окончателно, защото и кассационната му жалба не му помогна. — Наказаниа имать желателното влияние и послѣдствие тогазъ, когато тѣ биватъ съгласни и съ чувствата, съ осѣщанията на обществото. Какъ се посрѣща това наказание въ душата на всѣкого, като знае същиятѣ вѣстиа на Митрополита? И какво се поправи и постигна сега?

— Отъ Разградъ се е подало едно дълго и широко телеграфическо оплакване до Негово Ц. Височество Княза, подписано отъ 3466 души върху изборитѣ въ Разградъ на 23-й Януарий т. г., които Го молятъ да сваля днешния кабинетъ.

Нашето мнѣние е, че Разградчени напущо сж похарчили и трудъ и пари за тая телеграма съ хиляди думи и подписи, защото Н. Ц. В. Князѣтъ не е мировий сѣдия и „Свобода“ има право, като проповѣдва туй отъ мѣсеци насамъ. Като излагатъ произволи отъ страна на правителството и искатъ „да се тури край на тѣхъ“, Разградчени трѣбваше да се оплачатъ на Народното Събрание, само което е компетентно да сваля и промѣнява правителството. Ако пъкъ мислѣтъ, че тамъ сж сѣ вѣрни и прѣданиа партизани на правителството, защото това послѣдното се интересува въ изборитѣ и кандидатура свои вѣрши и прѣданиа хора, — тогазъ за произволитѣ трѣбваше да се обрѣжѣтъ съ оплакването си до г. Прокурора въ Разградъ — безъ разноски даже. Ако г. прокурорѣтъ имъ каже, че не може да дава министръ подъ сѣдъ за прѣстѣпленя по служба, защото министритѣ се даватъ подъ сѣдъ само отъ Народното Събрание, — тогазъ сѣ пакъ слѣдѣва да се оплачатъ въ Народното Събрание. Когато пъкъ болшинството на Събранието, съставено отъ вѣрнитѣ и прѣданиитѣ партизани викне „урра, да живѣи!“ — тогазъ да се молятъ Богу. Той е милостивъ. Да се молятъ Нему, защото признато е, че министръ, до като се ползува съ довършето на болшинството на Събранието, може да нарушава закони, да взема противозаконни мѣрки даже повече отъ министра на единъ самодържецъ — монархъ, и чрѣвъ довършето тия нарушения се одобряватъ и узаконяватъ.

Искаме да кажемъ, че въ всѣки случай Негово Ц. Височество не е мировий сѣдия и не трѣбваше да се отпраща Нему тия оплаквания. Досегашиитѣ опитъ поне трѣбва да служи за мѣрло въ случая, за да оставятъ Княза въ покой по тия дѣрби работи. Оплаквайте се. най-добръ, направо до г. министра прѣдседателя.

— Въ Ямболъ е почнѣлъ да се издава „Орѣхъ“, списание за земледѣлие и скотовѣдство. Седмично излѣзва. Отговоренъ редакторъ Хр. Ил. Стойновъ. Цѣна за година 20 лева, за половина година 10 лева.

Получихме три излѣзли броя отъ списанието, по още не сж прѣгледани. Въ всѣки случай, пиявяването на такъва специални за земледѣлието и скотовѣдството списания е отъ голяма необходимостъ и ний пожелаваме на издателитѣ му постоянство, за да имать успѣхъ.

— Получихме една прѣвсходна книга по педагогиката. Нарича се „Недостатѣци въ характера на дѣтето“ и съдържа много полезни свѣсти за майкитѣ, за основнитѣ учители и учители и за учащитѣ се въ педагогически училища. Книгата е трудъ на д-ра Фридриха Шолца, директоръ на терапевтическата и психиатрическа болница въ Бременъ, а е прѣведена отъ русски езикъ (първий прѣводъ е отъ нѣмски) отъ г-а Р. В. Радевъ и Д. Шоловъ въ Пловдивъ, у които и се намѣрва за продажъ. Цѣната ѣ 2 лева.

Ний горѣщо прѣпорѣчваме на въспитателитѣ, родители и учители, тѣзи книга. Прѣводѣтъ ѣ и вѣщъ.

— „История на търговията, на всички народи отъ най-старо врѣме и до днесъ“ е съставилъ и издалъ г-нъ Л. Паяковъ, директоръ на държав. търгов. и трикласно училище въ Свищовъ. Книгата била съставена, споредъ думитѣ на автора, „за да може да служи за учебникъ при търговскитѣ училища, но може да бждѣ отъ голяма полза и за всѣкой търговецъ и общественъ дѣятел, понеже въ неж се намѣрватъ сѣжни примѣри отъ минѣлото, които могатъ да послужѣтъ за уроци въ настоящитѣ ни и бѣждѣ дѣйствиа“. Г-нъ Паяковъ се ползувалъ отъ знаменити автори по прѣдмѣта. Цѣната ѣ 3 л. 50 ст.

— Трѣбва да е разбралъ читателѣтъ, какво вѣрую има и в. „Врѣме“ отъ Пловдивъ, който прѣдизвиканъ отъ насъ дойде да исповѣда глупавия си умъ. Помни читателѣтъ, че ний обрѣжжаме внимание на фразата отъ „Врѣме“: „Когато народѣтъ е апатиченъ, тогава нѣма защо да коримъ правителството, което отъ чувството на самосъхранение трѣбва да се постарѣе въ прѣдѣлитѣ на закона да вземе мѣрки, необходими за поражение на противната партия.“ По този поводъ „Врѣме“, безъ да споменува поне думица срѣщу зададенитѣ ни въпроси, за какъ може да поражава правителството противна партия — заловилъ се съ независимостѣта на вѣстника ни! Това отиване отъ прѣдмѣта е свойственно само на ония, които не знаѣтъ да се засрамѣтъ, ами търѣжѣтъ подъ вола теле, за да изскочѣтъ по-нахални. До сега „Врѣме“ се прѣпорѣчаваше нѣкакъ по съвѣстенъ въ полемикитѣ си и криво-право залѣгаше да се държи на една и сѣща почва по спора си; сега обаче не издържѣ, а избѣга лукаво съ прикриване

задъ „режимитѣ“ на бивши и настоящи разни наши политически дѣйци.

За да не си позволява това недостойно „Врѣме“, да се крие задъ разни калпави нѣнѣци на кумира си, ний ще трѣгнемъ по стѣпкитѣ му. Казва ни, че независимѣтъ вѣстникѣтъ билъ оня, който искавалъ истинитѣ, както си сж. Добръ, даже много добръ. Ний попитахме какви мисли сж тия въ взетата фраза, и не сж ли тѣ смѣшни и глупави, доказавѣме и несъстоятелността имъ, поставѣме и истината срѣщу тѣхъ — както ний ѣ разбираме. Защо не се залавя „Врѣме“ да ни искара, като калпавъ бѣшликъ, съ разяснение теорията на тия си мисли и съ искаранѣ на истината, ами е сѣдѣлъ да си бѣе бабини девотини за нѣкаква „дебела сопа“ на Бобчевски прѣвъ 86 година и за разни режими? Ний питахме, защо и какъ тѣй правителството поражава партия, а тѣ ни отговарѣтъ съ дебелѣ сопи на Бобчевски! Каква логика! Не, това е шарлатанѣ, която поне отъ „Врѣме“ сѣ пакъ не чакаме. Бобчевскитъ никогаме не се е расправѣлъ съ „дебелѣ сопи“, а въ смисля Пловдивъ прѣвъ 86 година се е принуждавалъ да дава 5 и 10 лева на сопѣджии, като сж го прѣвѣрѣждали за пари, като разбойници, плащѣлъ е отъ нѣмай-каждъ по гостиници на сопѣджии, защото сж пращали келнеритѣ да искатъ пари за храна отъ него, както сж го правили и на мнозина други. Но дѣ е критическа 1886 година, съ позорния държавенъ прѣвратъ, дѣ е мирната 1893 или 1894 година! Въпросъ е още, да ли онова врѣме е било отъ „сопѣджията“ Радославовъ, или отъ първия тогава регентъ, който прѣдъ нищо не е отстъпвалъ и който по тѣзи именно причина, продължена и до днесъ, е загубилъ всѣко довърше въ сънароднитѣ си. Кой е заповѣдвалъ въ 1886 и 87 год. на сопѣджитѣ — това бѣждѣщо ще раскрие. „Режимитѣ зависѣ отъ характеритѣ и идеѣтъ на властѣущитѣ“ — казва „Врѣме“. Нѣрно, но не пълно: режимитѣ зависѣ още и отъ врѣмето, положението на страната. Немѣ „Врѣме“ има безобразиято, да каже, че днешното врѣме иска такъвъ режимъ, какъвто е тоя на Стамболова? Немѣ „Врѣме“ може да прѣмисли и да каже, че Радославовъ или Столовъ или който и да е „сопѣджия“, „ретроградъ“, „базиргянинъ“ и пр. може и днесъ да управлява тѣй, както се е управлявало въ 1886 и 1887 година? Каква е тая шарлатанѣ отъ „Врѣме“, да се прѣструва тѣй наивно?

Да ли Бобчевскитъ ще става чиновникъ — това „Врѣмето“ нека не пророкува, защото на пророчѣтъ слѣдъ Христа даватъ много лошо име.

Ний и напрѣдъ казваме на „Врѣме“ че опозицията нѣма възможность да се бори при урни, когато властѣта се мѣси, а това се доказана най-убѣдително още и отъ Разградъ и Цаню. Опозицията се вижда въ борба не срѣщу партизани, както е въ конституционитѣ държави, а — срѣщу властѣта. За туй остава ѣ само нелегалната борба и тя се теги, като се обрѣща къмъ Държавния Глава, за да обуздае властѣта. Немѣ конституционитѣ партизани и дѣлѣжъ да рискува съ здравѣто и живота си, както иска „Врѣме“, за да бждѣ битъ и убитъ въ избирателна борба? Хубава работа! Той кога ще пожелае да рискува, не ще пита глупавото „Врѣме“, а ще смаже и нему глвата, като на всѣко подло пѣзляще творение. . . . Защо „Врѣме“ мига и мѣчи прѣдъ Разградскитѣ избори, прѣдъ Митхатѣ пашовитѣ подвизи? Това, значи, той одобрява, защото е тѣкмо споредъ теорията му, че правителството трѣбва да порази противна партия. Такъва борба желѣе да вижда „Врѣме“ съ право на правителството, да поражава противна партия! Благодаримъ ний за такъва проповѣдъ! Ако „Врѣме“ нѣма каберъ отъ конституция, баремъ да не си показва глупавия сурѣтъ съ проповѣдъ за борба между правителство и партия. Но тѣй е трѣгнѣло у насъ: правителствениѣ да насърчаватъ избирателитѣ на борба и да испрѣжѣтъ на срѣща имъ държавната сила, та какво било то? Конституционно управление и свобода! Щѣ видимъ какъ ще му излѣзѣ крайтъ.

— Вратчанската Окръжна. Постоянна Комиссия е испратила едно окръжно до общинскитѣ управления въ Вратчанския окръгъ, и въ това си окръжно казва, че приеманѣто дѣлата на Комиссията отъ бившия ѣ прѣдседателъ г. Стамбенова не станѣло редовно, по причина на отсъзтвѣнето му, а че по дѣлата случайна сж се оказали отъ разни послѣдпленѣ 932 л. и 15 ст., задържани у тоя прѣдседателъ и не вържати нито слѣдъ формално поискване, даже той нито отговорилъ. Затуй комиссията моли общинитѣ да даждѣ вѣдомостъ за всички пратени въ комиссията сумми отъ 1-й Септември 1891 до 10-й Септември 1893 год., до бламирането му, за да може да се провѣри всичко, защото имало подозрѣние, че може да има и унищожени официални парични писма. Знаете ли, читателю, кой е този П. Стамбеновъ? Да ви кажемъ: той е „народенъ“ прѣдставителъ отъ изборитѣ на 18-й Юлий м. г., — т. е., — отбранъ „атъ“ на г. Стамболова.

Въ Силистра се крои да пѣлѣзва музикаленъ вѣстникъ „Кавалъ“, който щѣлъ да се занимава съ народната ни музика, ще се появявалъ два пѣти въ мѣсеца, като почне отъ м. Марта. Цѣната му годишна щѣла да бждѣ 6 лева, а редакторитѣ му щѣли да бждѣтъ г-да К. Маджия и Н. Бабачевъ, държавни учители въ Силистра.

— В. „Юго Западна България“ дава много опасни свѣсти на правителството ни, по поводъ затварянето на македонскитѣ училища отъ турското правителство. Считае за българска длъжность да се паразимъ, че се всѣкогдо, свѣтвано въ тоя вѣстникъ, не сме съгласни. България сѣществва на основание на международни трактати и вѣтрѣшенъ основенъ законъ — Конституцията — та всѣки постѣпни отъ правителството по въпроса не бива да излѣзватъ

въ никои случай отъ правата и задълженията на Княжеството. Дань и други съпънки — съ такива работи, мислимъ, не трѣбва да си играемъ, защото никого не ще уплашимъ, а ще си намѣримъ белята, като ненавѣршена стѣпка. Дадохме миѣнието си напредъ и знае се какво мислимъ по въпроса; за туй не ще се повърѣваме пакъ.

Споредъ свѣдѣнията на в. „Сливенъ“, вишеницата, за затварянето на македонскитѣ български училища, била Австрия.

## МѢСТНИ.

Процесътъ ни за клѣвета и оскърбление срѣщу Княза. На 10 я Февруарий по 9½ часа се откри засѣданieto по дѣлото. Съставъ: подпрѣдсѣдатель Д. Ралчовъ, членове: К. Меразчиевъ и Г. Янговски, прокуроръ Ю. Данчевъ, защитници: Александъръ Дяковичъ и Михаилъ Паничерскій, поджудимъ П. Чебай, отговорникъ на вѣстника ни.

Защитникътъ г. Дяковичъ направи заявление, въ съгласие и съ г. Паничерскій, че дѣлото трѣбва да се гледа съ участието на съдебни засѣдатели, защото чл. 20 отъ Допълн. къмъ Врѣм. Сжд. Правила не е отмененъ съ Закона за печата, който е повече материаленъ, а не процесуаленъ законъ, и че опрѣдѣленieto на Върх. Кассац. Сждъ не е задължително за сѣда, когато не е съгласно съ законитѣ ни. Г-нъ Паничерскій довери, че печатътъ принадлежи на народа и трѣбва, по разумъ даже, да приобщава и народенъ элементъ, при сѣденieto му, както прѣдвизжда Допълн. къмъ Вр. Сжд. Правила, а не да се сѣди отъ сѣдъ, който работи въ името на Негово Ц. Височество и да осжда за Сѣщия. Сждътъ, въ съгласие съ прокурора, че заявлението не почива на законъ и че опрѣдѣленieto на Върхов. Сждъ е задължително, като съгласно съ закона, отхвърли заявлението, като неоснователно.

Защитникътъ направи заявление, че дѣлото не трѣбва да се гледа безъ разрѣшение за туй отъ Държавния Глава, тъй като обвинението е за клѣвета и оскърбление срѣщу Него, а свѣщеността и неприкосновеността на Собората Му не позволяватъ да се правятъ критики по оскърблението къмъ Него. „Може“, каза г. Дяковичъ, „статията да се одобрява отъ Него, както историята дава примѣри, за да си служи съ таква отъи“, а г. Паничерскій прибави, че даже и единъ колабаръ има право да иска, или не, удовлетворение за оскърбена честъ, а да се отнема такво право на най-първия Гражданинъ — поставя се Князътъ въ жалко положение. Защитникътъ задружно настоява, че даже за оскърбление на чуждъ владѣтелъ тѣжбата се подига само по исканье на дипломатическия му прѣдставителъ, а колко повече туй трѣбва да се пази за вътрѣшния владѣтелъ. Прокурорътъ разлютоено махаше, че Князътъ „нѣма право“ да се мѣси въ туй и че по законъ за печата тия тѣжби се възбуждатъ ex-officio. Защитата отговори, че ex-officio си е пакъ ex-officio, само че прѣдварително прокурорътъ трѣбва да се добие съ Височайше разрѣшение и тогава пакъ ex-officio да си възбужда обвинението. Сждътъ отхвърли и това заявление, като неоснователно, тъй като разрѣшението съществувало съ Указа, съ който се е утвърдилъ законътъ за печата отъ Н. Ц. Височество. Станъ пладнѣ.

Слѣдъ пладнѣ въ два и половина часа засѣданieto почнѣ съ заявление отъ защитата, че, по приетото начало, да се счита оскърблението тамъ, гдѣто е намѣрило оскърблението, т. е. че защото Н. Ц. Височество се е намѣрилъ въ София, когато е издаденъ брой 90-й, съ криминалната статия, и че за туй оскърблението е свършено въ София, — дѣлото да се признае за неподсѣдно на този сѣдъ. При туй защитата заяви, че опрѣдѣленieto на сѣда по разрѣшението на това заявление, поджѣжи на апелъ отдѣлно отъ съществуването на дѣлото и че по тази причина моли да се даде срокъ за апелъ, въ всѣки случай, по закона. Прокурорътъ бѣше и противъ отвода за подсѣдностъ, защото по печата се гледало, кждѣто се распространи вѣстникътъ най-напредъ, но правото, за апелiranje опрѣдѣленieto на сѣда, призна и заключи, да се даде, срокътъ за обтѣжаването на отвода. Сждътъ отблъсна и този отводъ, като неоснователенъ, съ мотиви, еднакви на прокурорскитѣ, и съ прибавление, че ако се приеме началото, да се счита оскърблението за свършено въ мѣстото на оскърблението, не може пакъ да се приспособи, защото Князътъ може да се случи вънъ отъ държавата. Исканьето срокъ за апелъ сждътъ призна тъй сѣщо за неоснователно, защото той се разрѣшавалъ по усмотрѣнието на сѣда, и въ тоя случай, прѣдъ видъ бѣрапната, която прѣдписва законътъ по печата, не допуска, че законодательтъ е приелъ таква бавностъ, съ срокъ вънъ отъ съществуването на дѣлото.

Защитата направи заявление, че статията въ 90-ия брой не е свършена, и че, слѣдовъ, не е пълна, за да може сждътъ да прави вѣрно и справедливо оцѣнение за *намѣренieto*, да се оскърби Княза, като элементъ на прѣстѣпление, и че, може би, на края на статията да се види и подписътъ на самия писателъ, когато сѣтанитъ поджудимъ ще бѣде вече въ затворъ; за туй пожела да се приостанови дѣлото до свършаньето на статията. Прокурорътъ не се съгласи и съ туй заявление, защото една дума била достатъчна да съдържа всичкитѣ елементи на оскърблението; сѣщо можало подъ заглавие „Князътъ“ да се печататъ текстове отъ Евангелието и по този начинъ статията вѣчно да се не свърши. Защитата прие да се опрѣдѣли срокъ отъ самия сждъ, за свършаньето на статията. Сждътъ отхвърли и това заявление, като неоснователно, а мотивитъ ще се видѣли въ присѣдата. Частъ 6 и засѣданieto отложено за другия денъ по 9 часа сутрина.

На 11-я Февруарий по 9¼ часа засѣданieto почнѣ съ обвинителната рѣчь на Прокурора. Нищо ново, отвѣтъ съдържанието и мотивитъ на обвинителния актъ. Забѣляваше се че прокурорътъ се спъваше при тълкуваньето на пасажитъ въ статията. Обвинителната рѣчь трая до 10¼ часа.

Ний нѣмаме мѣсто да се простираме на дѣло по прѣнятия, а ще приключимъ съ туй, че главнитѣ точки на защитата бѣжъ: г. Дяковичъ (защото този вторий денъ г. Панич. бѣше затъ отъ по-напредъ съ защита въ второто углавно отдѣление на сѣда) разви на пространно (отъ 10¼ до 12 и отъ 2¼ до 3¼ часа), че *клѣвета* противъ свѣщенната Особа на Княза не се допуска, защото, ако се допуска, ще трѣбва да се допуска тогазъ и доказването на казаното, пѣкъ свѣщенна Особа по принципъ не може да върши прѣстѣпни дѣйствиия, за да може и да се клѣвети. „Могатъ да кажатъ на Бога, че е дяволъ, но Той се си е Богъ“ — заключи той. Осжди закона за печата. Освѣтъ това г. Дяковичъ особено напираше на отсъствието на единъ элементъ, за да се състави прѣстѣплението, именно, цѣльта, *злата воля*, като укаваше на общия духъ на статията съ заключението ѝ, да влѣзе Князътъ между народа (си); той утвърждаваше, че не Князътъ е вършилъ посочванитѣ безакония, а правителството въ рѣцѣтъ на партизани, и че статията има за цѣль да убѣди Н. Ц. В., че се измама отъ оскърбяющитѣ и по този начинъ изглежда въ очитѣ на народа като партизанитѣ и прѣ. Защитата, въ заключение, поиска оправданieto на отговорника. Сждътъ се оттегли въ 4 часа и въ 6 часа излъзе съ съобщение, че резолюцията не е могла да се приготви ошъ и че остава да се съобщи на слѣдующия денъ въ 11 часа пр. пладнѣ.

На третия денъ 12-й, по 11 часа резолюция: една и половина годишна затворъ.

— Говори се, че гърчолията около „Правда“, туканитѣ глупавъ вѣстникъ, се облажила отъ запасния фондъ по бюджета на градската ни община. Питаме г-на кмета и го молимъ да ни отговори: истина ли е това? Че „Правда“ получавалъ субсидии отъ нѣкъдъ — това на страна, но да се товари и градската ни Касса съ такъвъ расходъ — това е вънъ отъ „патриотизма“ и партизанството, и ний бихме желали да бѣде лѣжа. Въ всѣки случай, настояваме да обясни това г. кметътъ съ М. и печатъ на общината или, ако не го направи, ще считаме слуха за истиненъ.

— Обвинителнитѣ актове почнѣжъ да идѣтъ често. Това е сѣ отъ свободата на печата, за да не стане тя слободия. — Забѣляжте една епоха на българския печатъ! Защо ли е поне сждътъ за него, когато доказателствата биватъ само присѣди?

Подъ сждъ сж дадени до сега броеве 90-й, 91-й, 92-й и 94-й — подредъ.

— Държавната мъжка гимназия „Фердинандъ I“ даде музикално-забавителна вечерница, въ полза на дружеството за подпомагане бѣдни ученици при сѣщата гимназия.

## ПИШЖТЪ НИ ОТЪ:

Свищовъ. (Телеграма отъ 12-я Февруарий.)

Въ брой 92 на в. „Черно Море“ въ статията подъ заглавие „Князътъ“ се говори между друго и това, че при избора за градския свѣтъ въ Свищовъ избирателитѣ биле гласували противъ правителственитѣ кандидати, съ което дава да се разбере, като че настоящия избранъ съставъ е опозиционенъ на правителството на г. Стамболова. Това не е вѣрно, защото правителството нѣмаме опрѣдѣлени кандидати за въ изборътъ, който се извърши най-свободно, борбата се водѣше между двѣ правителствени фракции. Моля обнародватѣ горното въ най-близкия брой на „Черно Море“.

Вл. Божиновъ.

(Б. Р. Горкийтъ Божиновъ! Помислихъ си той, че великитѣ „Либералъ“ ще го сваля, като не „вѣренъ“ и не „прѣданъ“ партизанитѣ, та побързалъ да се въсползува отъ случая да припоисе своята „прѣданностъ“ печатно, като намѣрилъ за нуждо да прати таква телеграма и до „Свобода“. Ний не се расчопляваме телеграмата му, защото тя не отрича, че изборитѣ не сж били въ полза на правителственитѣ кандидати. Даваме телеграмата въ вѣстника, само за да ѝ знайтъ Свищовци и въ свое вѣрме да *удржѣтъ* съ *неж* по *лицето* на г. Божинова. Имѣнието на Конституцията не е старо нѣщо, и защо г. Божиновъ не бѣше правителств. кандидатъ — и това се знае хубаво, но че кметското кресло е омогосало и г. Божинова — това неспрѣмно трѣбваше да се каже печатно, колкото и да не помата на случая.)

Плѣвнѣ. Въ списанието „Женский Свѣтъ“, списание безъ опрѣдѣлена программа, списание, което се блѣска отъ брѣгъ на брѣгъ, безъ да намѣри опрѣдѣленъ пѣтъ, списание, което толкова полза принася на женското образование и въздиганье у насъ, колкото бръмбарътъ — медъ въ кошъ на пчелитѣ, списание толкова идеално, колкото сж идеални гешевтаритѣ, въ това иманно мѣсто за Женски Свѣтъ се сруба една статия (брой 3, 1 Февр.), която възвеличава нѣкоя си учителка въ Плѣвнѣ Тодора Анастасева Маждракова. Горната учителка м. г. на 21 Ноември държа скаска върху емансипацията на жената. (Слѣдъ доводѣта на Двѣсическото училище). Тѣжъ скаска разсѣмъ Плѣвненската публика и очуди не само мъжѣтъ тукъ, нъ и *кѣлнитѣ робини*

(?) — тѣхнитѣ жени. До колкото помнимъ тѣзи знаменитѣ (?) скаска, за която се пишжтъ блудски статии, съдържаще по край другитѣ много глупости и крайности, и тия нѣща: „мжжѣтѣ зиматъ жени само за удоволствието си“... „мжжѣ и момиче е едно и сѣщо — разлика нѣма“. Волтеръ, Руссо, Милтонъ, Хюго — какъ сж смазани като гнилъ круши. Държаща скаска гя нарѣзва, като малкитѣ дѣца тикви или краставици. Горнитѣ велики мжжѣ! Пада имъ се: кой ги кара да казватъ афоризми за женитѣ! Като доказателство, че тѣзи скаска бѣше извънредно на мѣстото си, служи и това обстоятелство, че нѣкои напустѣжъ статия и свѣщ. Кръсто, единъ отъ най-интелегентнитѣ свѣщенници не само въ Плѣвнѣ, ошѣ докато скаска не бѣше прѣполовена, вземъ си патрахила и трѣбника и си излъзе почервенѣтъ отъ срамъ. А „Женский Свѣтъ“ храни-ли храни злочеститѣ българки съ подобни блудскости и рони крокодилски слѣзи за въображаема потѣжкана женска слободия! Това било „Женский Свѣтъ“, женско списание!

Антониди.

## БЪЛГАРНИ, ДОСТА СЕ ЛЖАХТЕ СЪ СПИС. „ЖЕНСКИЙ СВѢТЪ“!

Подъ това заглавие въ 93-ия си брой дадохме едно писмо отъ „Варненецъ“, въ което се твърдѣше, че директорката на „Женский Свѣтъ“, г-жа Т. Г. Ноева, и уредницата на притурката му „Домакина“, г-жица Е. Манова, не сж били българки, не сж били стѣпвали въ българско училище, а били гагауски и свършили наукитѣ си въ отдѣленята на грѣцкитѣ основни училища въ Варна. Освѣтъ това, и списанието имъ било копие отъ „Ефимерисъ тонъ Кирионъ“, женски вѣстникъ въ Атина, подъ дирекцията на Каллирои Парренъ. За това писмо на г-на „Варненецъ“ ний не казахме нищо тогава, като оставихме на „Женский Свѣтъ“ да се расправя както ще съ писателя, за раскрытията му, и, до като не се види поведението на списанието, да не вземаме факти отъ писмото на г-на „Варненецъ“.

„Женский Свѣтъ“ отговори на писмото и ще бѣдемъ пристрастни, ако не го дадемъ на нашия читателъ.

Ето тоя отговоръ:

„Двѣ думи. Мѣстний ни вѣстникъ „Черно Море“ на послѣдѣтъ вече отсѣпилъ колонитѣ си на располжението на всѣкакви дописници. Тѣтъ това нѣщо се въсползувалъ и единъ извѣстенъ намъ „Варненецъ“, за да излѣе всичката си жѣлъка противъ директорката на списанието ни г-жа Т. Г. Ноева лично и подъ булото ужъ на критика отправя по единъ уличенъ начинъ най-неблагодарителнитѣ и най-безобразнитѣ псувни и не само противъ нежъ, но и противъ г-ца Е. Манова, уредителката на „Притурката“.

При всѣчко гдѣто знаемъ, че извѣстний ни Варненецъ не е достоенъ за нищо друго, освѣтъ за такива работи, които най-точно изобличаватъ неговата лукава и подла персона; при всѣчко гдѣто, и собствено не само ний, а цѣла Варна, знаемъ, че човѣкъ, който ратува противъ най-свѣщенитѣ за всѣки патриотъ работи и лица на отечеството ни, не може и да постѣпва иначе; при всѣчко гдѣто знаемъ, че не трѣбвало да очакваме друго нѣщо отъ човѣкъ по наследствено гонителъ на добро — защото всѣкому сж извѣстни гоненията противъ българщината отъ страна на баща му; при всѣчко гдѣто знаемъ, че всѣкитѣ ни сътрудници ще се изсѣмжѣтъ отъ всесърдце на лукавата му наивностъ или твърдоглавие; при всѣчко гдѣто най-послѣ, увѣрени сме, че и читателитѣ ни, които сж добри вече запознати отъ една година и повече съ „Женския Свѣтъ“, ще узнажатъ злостата и ще се отвратѣтъ отъ тоя ласкивалъ; при всѣчко това обаче, казваме, съетохмъ за нуждо да споменемъ за него въ колонитѣ на списанието си, съ цѣль отъ една страна да обяснимъ, че дирекцията ни най-малко не жъ е страхъ отъ подобни индивидуми, а че си продължава прѣспокойно работата по прѣдначертаната программа, и отъ друга — да искажемъ съжалението си, че има по насъ вѣстници, които ставатъ органи на такива безсѣвѣстни хора, като имъ спомогнуватъ въ удовлетворението на мизернитѣ и нискиитѣ нѣ тенденции.

Върѣки всѣчко това обаче ний пакъ бихме взели въ внимание писаното му противъ насъ, ако би то съдържало поне най-малко, поне колкото едно зѣрно нѣщо, достойно за вниманье откъмъ литературна точка зѣрние, нъ глупаво е да се мисли даже за г. Варненецъ — това би прославляло рѣчения господинъ — подобно нѣщо, тъй като той сега и самъ се чуѣ, какъ е сполучилъ да вземе и да държи постъ, за който не е никакъ достоенъ и който благодарение на безотелствата е достигналъ.

Толкова! Ний вѣрваме, че читателитѣ ни ще на опростѣтъ, дѣто имъ отнехме вѣрмето за единъ толкова недостоеенъ въпросъ, като ги увѣримъ, че трѣбваше веднѣжъ за винжитъ да отговоримъ на тоя невѣститѣнъ Варненецъ и че втори пѣтъ нѣма да го удостоимъ нито съ дума, ако би той продължавалъ вѣчно да пише.

Отъ този отговоръ, като цвоставимъ глупоститѣ за личността на г-на „Варненецъ“ — глупости, защото редакторитѣ на „Ж. Свѣтъ“ сж ударили съ юмрукъ по небето въ познаваньето си — излѣзватъ

най-сжщественнитѣ точки, че писателътъ билъ „лукава и подла персона“, че „Черно Море“ станѣлъ органъ на „безсѣвѣстни хора“ и отсѣпилъ колонитѣ си на „вѣскакви дописници“ и че самото писмо не съдържало „поне най-малко, поне колкото едно зѣрно нѣщо, достойно за вниманье откъмъ литературна точка зѣрние“!

Удовлетворява ли се съ тоя такъвъ отговоръ читателътъ? Дѣ стои истината?

„Женский Свѣтъ“ много хубаво знае, че „Черно Море“ не прилича нему и никакъ не обича да дава мѣсто на „вѣскакви“ дописници, ами едва ли единъ чуждъ рѣкописъ, отъ двадесетъ, влѣзва въ вѣстника ни. Отъ друга страна ний не издаваме вѣстникъ за собствени дѣртовѣ, та да не позволяваме въ страницитѣ си никому, да послужи на истината, когато тя съдържа *общественъ* интересъ. Така щото глупаво е, да ни замѣрва съ такъвъ фалшъ. Напротивъ, съ тая си маниера „Женский Свѣтъ“ ни принуждава да поемемъ върху редакцията спора и да докажемъ прѣдъ читающия свѣтъ, както сме доказвали и толкова пѣти до сега, че въ лжжата хитъ нѣма *никога*.

Потвърждаваме изложениѣтъ подробности отъ г-на „Варненецъ“, като неоспорими. Именно: било директорката на „Женский Свѣтъ“, било уредницата на „Домакина“, не разбиратъ това, което се пише въ списанието и притурката подъ тѣхно име; че лжжа е, дѣто казватъ: „неподписанитѣ статии сж на директорката“; че тѣ не сж българки; че тѣ не сж учили ни буква въ българско училище; че списанието и притурката се копиратъ отъ грѣцско женско списание и че тѣмо за туй тия статии нѣматъ ни сѣнка отъ българщина, нито съобразностъ съ живота, положението и умственото състояние на българката въ обществото и въ кѣщи. Това недостатъство на статиятѣ и списанието се констатира и отъ цѣлѣти ни печатъ, а най-прѣсно потвърждение излѣзе отъ списанието на г-да Бобчева и Маджарова „Българска Обирка“, което въ най-сериозна форма осжди съществуваньето на глупавото това списание.

Редакцията ни, съ пълно съзнание важността на думата си, поддържа писателя г. „Варненецъ“ и дава миѣние, че нашата българка, като българка, не бива, недостолѣпно е, да се прѣдставлява отъ това гагаууско списание „Женский Свѣтъ“, което нѣма и не може да има нѣщо общо съ живота и положението ѝ. Трѣбва да стои отворено мѣстото за едно дѣйствително женско списание у насъ.

## ВЪ КНИЖАРНИЦАТА

### НА ХР. Н. ВОЙНИКОВЪ

пристигнѣжъ разни видове ученически тетради съ портретитѣ на Т. Царски Височества, — Продажба съ умѣрена цѣна.

## АПТЕКАРСКИ ПРАКТИКАНТЪ

съ 5 годишна практика търси мѣсто.

Споруазумѣние до М. въ Хотелъ „София“, въ Варна.

4—508—2

## Обявление.

На 31 Декември 1893 година почнѣ и сега ошѣ продължава продажбата на манифактурната стока отъ дюгения и останлия движимъ имотъ на испаднѣлия въ несъстоятелностъ Провадийски търговецъ Хаймъ Мордохай Мизрахи Яджюглу.

Желающитѣ да купжтъ, нека се явятъ въ дюгения на несъстоятелния въ гр. Провадия.

Провадия, 20 Януарий 1894 г.

3—490—3, Отъ Синдиката.

## Зжбаръ.

Извѣстивамъ на почитаемота тукъ публика, че се прѣмѣстѣхъ въ града фамилиарно. Приемамъ клиенти отъ часа 9 до 12 и отъ 2 до 5 за вжбование, цломбиране и поставяне нови искусственни вжби. Постоянното ми тукъ мѣстожителство може да служи гаранция за грижливата ми работа.

Жилището ми е до Гръцката Митрополия, Балжкъ Цаваръ, въ дома на Фока Хараламби Баби. Съ почитание.

Леонъ Розенбергъ (дантистъ).

ОТЪ СЪДЕБНИТЕ ПРИСТАВИ ПРИ ВАРНЕН. ОКР. СЪДЪ

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 306

Подписаният К. Кутевъ, п. съд. приставъ, при Варнен. Окр. Съдъ на III уч. обявявамъ, че на основание изпълнителния листъ под № 441 издаденъ отъ Варненския Мир. Съдия пръвъ 1892 г. въ полза на Павли Георгиевъ отъ с. Душпудажъ, противъ Сидеръ Яневъ отъ Кестиричъ за сто двадесетъ 120 лева, опрѣдѣленихъ имъ въ листа лихви и станалитъ разноси, съобразно чл. чл. 1022 и 1025 отъ гражданското Сждопроизводство, отъ денъ на последното трикратно публикуване настоящето въ „Черно Море“, и до 31 денъ ще се произведе публична проава на слѣдующитъ длъжникови имоти: 1) Нива три уврати въ землището на с. Кестиричъ, мѣстность „Драгай-Дере“, при съсѣди: Дѣдо Георги, Парушъ Николовъ, рѣка и пжтъ. Първоначално прицѣнена за 39 лева, 2) нива петъ уврати сждо землище, мѣстность „мешеликъ“, съсѣди: Никола Димовъ, Стоянъ Костадиновъ, пжтъ и сждж Мария—61 л. 3) Нива петъ уврати сждо землище и сждж мѣстность, съсѣди: Никола Димовъ, Стоянъ Костадиновъ, сждж Мария и пжтъ—61 л. 4) Нива три уврати сждо землище, мѣстность „Карамайлъ-Дермени“, съсѣди: Рѣка воденица грамада и Кирикъ Янковъ 33 л. Желаящитъ да купятъ горнитъ имоти нека се явятъ въ канцеларията ми пръвъ опрѣдѣлений срокъ.

Гр. Варна, 4 Ф-рий 1894 г.

П. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—497—3

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 296

Подписаният Г. Захариевъ, Съдебенъ Приставъ, при Варненския Окръженъ Съдъ, на I Градский участкъ, на основание чл. чл. 1004—1040 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратното публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“, ще почне публичната продажба на долъвоначаленото недвижимо имущество и ще се продължава 31 денъ слѣдъ това ще има 5% въ десетъ деня, въ канцеларията си въ г. Варна ще произведе втория пжтъ продажбата му, принадлежаща на Щеря Баласа, Парашкева Георгиеви и на Касаundra Георгиева отъ гр. Варна, а то е: Една стая, построена отъ простъ дървено прѣстенъ материалъ, по кривъ керемиденъ, прѣбърната на домъ, построена около 16 кв. мѣтра, съ дворъ отъ около 34 кв. мѣтра, находяща се въ гр. Варна, II уч. между съсѣди: Хаджи Данаилъ, отивътицитъ, Иванъ Терзиевъ и пжтъ, безъ померъ, между съсѣдитъ нумера 444 и 446.

Товм имущество ще се продаде за удовлетворение искътъ на Ивана Терзиевъ отъ гр. Варна по изпълнителния листъ No 95 отъ 14 Януарий 1887 г. на I Варнен. Мировий сждъ, настоящъ се отъ 460 лева и др.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣнката, 500 лева.

Интересующитъ се могатъ да виждатъ книгата по продажбата всѣки при сътственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

Гр. Варна 9-й Февруарий 1894 г.

Съдебенъ Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—499—3

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 224

Подписаният П. Костовъ П. Съдеб. Приставъ, при Варненския Окр. Съдъ на IV-й Добрич. участкъ, съгласно чл. 1004—1027 отъ гражданското Сждопроизводство обявявамъ, че отъ последното трикратно публикуване настоящето въ В. „Черно Море“, до 31 денъ въ канцеларията ми въ гр. Добричъ, ще продавамъ слѣдующи недвижими имоти, принадлежащи на Стоянъ Петковъ отъ гр. Добричъ, а имено: (1/2) половината отъ една къща находяща се въ III-й участкъ на града Добричъ, подъ No 52, построена отъ простъ прѣстенъ и дър-

вешъ материалъ на единъ катъ отъ двѣ отдѣление, покривъ керемиденъ, дълга 10 метра, висока 1 1/2 метра, и широка 3 метра, съ дворъ отъ 1 1/2 декара, при съсѣди: Попъ Стефанъ, Колю Пенчевъ, Несимъ Адамовъ и двѣ страни улици.

Тъзи къща е собствена на Стоянъ Пенчовъ отъ гр. Добричъ, продава се за исплащане дългътъ му къмъ Яви Н Митаконъ отъ гр. Добричъ, на изпълнителния Листъ № 1329 на г-на I-й Добричския Мировий Съдия;

Желаящитъ да ж купятъ пръвъ работното врѣме могатъ да дохождатъ и надаватъ надъ оцѣнката.

Гр. Добричъ, 28 Януарий 1894 г.

П. Съд. Приставъ: **П. Костовъ.**

3—498—3

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 455

На основание изпълнителния листъ подъ № 1186, издаденъ пръвъ м. г. отъ Козлуджанския Мир. Съдия, въ полза на Кирикъ Михайловъ отъ Варна, противъ Русси Василевъ отъ Куюджукъ за 102 лева и 90 ст., лихви 12% годишно отъ 31 Септември 1892 год. до исплащанieto имъ и станалитъ сждебни и по изпълнението разноси, обявявамъ, че отъ денъ на последното трикратно публикуване настоящето въ „Черно Море“, до 31 денъ ще се извърши публична продажба, съобразно чл. чл. 1021 и 1026 отъ гражданското сждопроизводство, на слѣдующитъ длъжникови имоти: 1) Нива, четири уврати въ землището на с. Куюджукъ, мѣстность „отъ горъ село“, при съсѣди: Ив. Кударовъ, Петко Георгиевъ и пжтъ. първоначално прицѣнена за 32 лева. 2) Нива петъ уврати сждо землище, мѣстность „Влахарски пжтъ“, съсѣди: Никола Кателневъ, пжтъ, Долъ и Димо Вълковъ — 40 лева. 3) Нива десетъ уврати сждо землище, мѣстность „Вълката“, съсѣди: Ангелъ Господиновъ, Станчо Митевъ и Кория — 80 лева.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми въ гр. Варна.

Желаящитъ да ги купятъ нека се явятъ пръвъ опрѣдѣлений, по горъ, срокъ.

Гр. Варна, 15 Февруарий 1894 г.

П. Съд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—505—2

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 464

На основание изпълнителния листъ подъ № 1187, издаденъ пръвъ м. г. отъ Козлуджанския Мировий Съдия, въ полза на Кирикъ Михайловъ отъ Варна, противъ Стоянъ Желевковъ отъ с. Куюджукъ за триста тридесетъ два (332) лева, лихвитъ имъ 12% годишно отъ 21 Септември сждж година до последното имъ исплащане и станалитъ сждебни и по изпълнението разноси 28. 50 лева, както и по слѣдующитъ, обявявамъ, че отъ денъ на последното трикратно публикуване настоящето въ в. „Черно Море“, и до 31 денъ ще се произведе публична продажба, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ гражданското сждопроизводство, на слѣдующитъ длъжникови имоти: 1) Нива седемнадесетъ и половина уврати, въ землището на с. Куюджукъ, въ мѣстността „отъ горъ село“, при съсѣди: Георги Желевъ, Тодоръ Атанасовъ, Минчо Пеневъ, Пена Ивановъ, първоначално прицѣнена за 140 лева. 2) Нива дванадесетъ и половина уврати сждо землище, мѣстность „Енимакленскій пжтъ“, съсѣди: Велико Пенковъ и пжтъ—100 лева. 3) Нива десетъ уврати, сждо землище, мѣстность „Ювевъ Тарла“, съсѣди: Данаилъ Великовъ, Калю Поневъ, Калю Кръстевъ и пжтъ—72 л. 4) Нива седемъ уврати, сждо землище, мѣстность „Енимакленскій пжтъ“, съсѣди: Петко Георгиевъ, Калудъ Стояновъ и Георги Янчевъ — 56 лева.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми въ гр. Варна.

Желаящитъ да купятъ рѣченитъ имоти, могатъ да се явятъ въ опрѣдѣлений по-горъ срокъ.

Гр. Варна, 15 Февруарий 1894 г.

П. Съд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—506—2

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 453

Подписаният Г. Захариевъ, Съдебенъ Приставъ при Варненския Окр. Съдъ, на основание чл. чл. 1021, 1025, 1037, 1137, 1139, 1140 и 1144 отъ гражданското Сждопроизводство обявявамъ, че отъ последното трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“, ще почне публичната продажба и ще се продължава 31 денъ слѣдъ това ще има 5% въ 10 дневногъ срокъ, въ канцеларията си въ гр. Варна, ще продавамъ втория пжтъ слѣдующитъ недвижими имоти, принадлежащи на покойния Ахмедъ Ефенди Зюмрюоглу и на сестра му Хетидже Шакирова отъ гр. Варна, а тѣ сж: 1) Едно лозе отъ 1 декаръ 45 ара, въ Варненскитъ лозя, въ мѣстността „Малка-Кокарджа“, между съсѣдитъ: Тютюнджю Хюсеинъ Ефенди, Галаталъ Азизъ, полето къмъ града Варна и пжтъ, оцѣнено за 150 лева; 2) Едно лозе въ сждитъ лозя, въ мѣстността „Сесъ-севмесъ“, състояще отъ 1 декаръ и петъ ара, между съсѣдитъ: Сакхъзлъ Никола, Кундурадъ Малолъ, Хавра и пжтъ, оцѣнена за 50 л; 3) Едно лозе въ сждитъ лозя, и въ сжджата мѣстность, състояще отъ два декара и петъ ара, между съсѣдитъ: Хасарджилъ Мустафа, Ебилъ Османовъ и пжтъ, оцѣнено за 100 лева; 4) Едно лозе въ сждитъ лозя и въ сжджата мѣстность, състояще отъ около единъ декаръ, между съсѣдитъ: Кара Шакиръ, Азаклъ Мустафа и Сакаоглу Хасанъ Ефенди, оцѣнена за 60 лева.

Тѣзи имущества ще се продадѣтъ съгласно акта № 960 отъ 16 Септември 1893 г. на роднинския съвѣтъ и опрѣдѣлението No 877 отъ 28 сждий мѣсець на Варнен. Окр. Съдъ.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣнитъ показани по горъ.

Интересующитъ се могатъ да виждатъ книгата по продажбата всѣки при сътственъ денъ и часъ въ канцеларията ми, въ гр. Варна, 24 Ф-рий, 1894 г.

Съд. Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—514—1

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 502

Подписаният Помощ. Съд. Приставъ, при Варненския Окръженъ Съдъ, на II-й Градский изпълнителенъ участкъ, въ допълнение на обявлението си подъ № 273 отъ I-й текущия мѣсець, публикувано еднократно въ вѣстникъ „Черно-Море“, брой 93-й отъ 11-й т. мѣсець и съгласно чл. 941 и 950 отъ гражданското Сждопроизводство, съ настоящето си обявявамъ на интересующитъ се, че слѣдъ еднократното публикуване въ сждий вѣстникъ на 12 идущия Мартъ часа по 9 1/2 сутренъта ще произведе публична втора продажба на сжджото мѣсто върху 3364 екземпляра книги „Ангелъ Благодѣтель“ защито първата продажба не стана по нѣмание купувачи.

Желаящитъ да купятъ горнитъ книги могатъ да се явятъ въ сжджия денъ и часъ на опрѣдѣленото мѣсто да надаватъ.

Гр. Варна, 23-й Ф-рий 1894 год.

П. Съд. Приставъ: **Д. Златевъ.**

1—513—1

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 463

На основание изпълнителния листъ подъ № 1185, издаденъ отъ Козлуджанския Мировий Съдия пръвъ 1893 год. въ полза на Кирикъ Михайловъ, отъ Варна, противъ Янаки Панайотовъ за 104 лева и 55 ст., лихвитъ имъ отъ 21 Септември 1892 год. до исплащанieto разноси 20-90 лева, обявявамъ, че отъ денъ на последното трикратно публикуване настоящето въ „Черно Море“ до 31 денъ ще се произведе публична продажба, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, на слѣдующитъ недвижими имоти: 1) Нива три уврати въ землището на с. Куюджукъ, въ мѣстността „отъ горъ селото“, при съсѣди: Ганю Ивановъ, Велико Данаиловъ, Никола Желевъ, и пжтъ, първоначално прицѣнена за 24 лева. 2) Нива осемъ уврати, сждо землище, мѣстность „Крумовски пжтъ“, съсѣди: Ми-

халъ Петковъ, Нидѣлю Вълковъ и пжтъ — 68 л. 20 ст. 3) Нива три уврата сждо землище, мѣстность „Юрта“, съсѣди: Никола Желевъ, пжтъ и чешмя—24 лева 4) Нива шесть уврати сждо землище мѣстность „Варненски пжтъ“, съсѣди: Михалъ Трануловъ, Стою Георгиевъ, Димо Вълковъ и кория.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми въ гр. Варна. Желаящитъ да ги купятъ нека се явятъ пръвъ опрѣдѣления по-горъ срокъ.

15-й Февруарий 1894 г. гр. Варна.

П. Съд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—507—2

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 461

На основание изпълнителния листъ подъ № 1189, издаденъ пръвъ 1893 г. отъ Козлуджанския Мировий Съдия, въ полза на Кирикъ Михайловъ отъ Варна, противъ Друми Стойчевъ отъ с. Куюджукъ, като настояникъ наслѣдницъ, на на умрѣлия Станчо Друмевъ, за 280 лева, лихви 10% годишно отъ 13 Октомври 1892 г. до окончателното имъ исплащане и станалитъ сждебни и по изпълнението разноси, както и послѣдующитъ, обявявамъ, че отъ денъ на последното трикратно публикуване настоящето въ „Черно Море“, до 31 денъ ще се произведе публична продажба, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ гр. сждопроизводство, на слѣдующитъ длъжникови имоти: 1) Нива седемъ и половина уврати въ землището на с. Куюджукъ, въ мѣстността „Кара-Валъкъ“, при съсѣди: Костадинъ Демировъ и гора, първоначално прицѣнена за 60 лева. 2) Нива шесть уврати, сждо землище, мѣстность „Енимакленскій пжтъ“, съсѣди: Ив. Вълковъ, Костадинъ Кръстевъ и пжтъ—48 лева. 3) Нива три и половина уврати сждо землище мѣстность „Вехтия Бостанлъкъ“, съсѣди: Яни Радевъ Данаилъ Великовъ и долъ—28 лева. 4) Къща отъ единъ етажъ, съ двѣ стаи, покрита съ керемиди, и дворъ 2 1/2 уврата въ с. Куюджукъ, при съсѣди: Иванъ Желевъ, Костадинъ Друмевъ, Михалъ Петковъ, Русси Василевъ и Вълко Желевъ—200 лева.

Продажбата ще се произведе въ канцеларията ми въ г. Варна. Желаящитъ да ги купятъ нѣка се явятъ пръвъ опрѣдѣлений, по-горъ, срокъ.

15 Февруарий 1894 г. гр. Варна.

П. Съд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—511—2

8-й П. ПРИМОРСКИЙ НА НЕЙНО Ц. ВИСОЧЕСТВО ПОЛКЪ

## ОБЯВЛЕНИЕ

№ 351

Обявява се за знание на интересующитъ се лица, че въ щаба на 8-й п. Приморский **Нейно Ц. Височество** полкъ въ гр. Варна на 7 й Мартъ т. год. отъ 9—12 часа прѣдъ обѣдъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за постояненето, въ сжджия градъ, единъ памятникъ отъ чисто дѣлани Айтошки камани въ память на падналитъ офицери и войници отъ 8-й п. Приморский на **Нейно Ц. Височество** полкъ пръвъ Сръбско-Българската война 1885 год. Прѣтържека ще се произведе на слѣдующия денъ въ 9 часа сутринъта.

Прѣдприятието по смѣтката вѣзлиза на 10,000 лева. Искания залогъ е 5% който трѣбва да бжде въ кончежнически квитанции, банкови удостовѣрения или акции отъ първото Българско застрахователно дружество.

Конкурентитъ трѣбва да се съобразяватъ точно съ „закона за публичнитъ търгове“.

Цоемнитъ условия, смѣткитъ и плановетъ могатъ да се видѣтъ всѣкой присѣтственъ денъ въ Щаба на полка.

Гр. Варна, 7 Февруарий 1894 г.

**Отъ Щаба на полка.**

2—512—1

## ВИЕНСКИ СТОЛОВЕ

отъ разни сортове пристигнжж въ склада на **Хр. Н. Войниковъ** въ Варна.

Продажба съ умѣрени цѣни.

Отговорникъ: **П. Чебай.**